

Arrest

**nr. 146 290 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. HOOYBERGHS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en K.J.M.H., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 21 oktober 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Turnhout.

1.2. Op 21 oktober 2011 diende verzoeker tevens, in functie van zijn relatie met K.J.M.H., een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 april 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 23 april 2012 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.10.2011 werd ingediend door:

Naam: [A.]

Voorna(am)(en): [A.]

Nationaliteit: Marokkaan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene kan zich niet beroepen op de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Om dit aan te tonen legt betrokkene ook een vervangingscontract, een tewerkstellingsattest en een attest van vakantiegeld voor van zijn Belgische partner. Deze tonen aan dat de Belgische partner tewerkgesteld was in de vzw Sociale werkplaatsen WEB van 17.01.2011 tot 31.03.2011. Aangezien dit een tijdelijke tewerkstelling betrof en er geen andere documenten van tewerkstelling worden voorgelegd kunnen deze inkomsten niet beschouwd worden als stabiel en regelmatig zoals vereist in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Verder legt betrokkene een werkloosheidsuitkering voor van zijn Belgische partner. Sinds 15.06.2011 ontvangt de Belgische partner een dagbedrag van €40,32, wat overeenkomt met een gemiddelde van €1043,32 per maand.

Hieruit blijkt: dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Tot slot legt betrokkene nog verschillende overeenkomsten en loonfiches van uitzendarbeid van zichzelf voor. Aangezien dit inkomen wordt verworven uit interim-arbeid en deze arbeid dus per definitie tijdelijk is, kunnen we niet spreken van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen

Betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit zijn de bestreden beslissingen

1.4. Verzoeker diende op 10 december 2014, in functie van zijn relatie met K.J.M.H., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient erop te worden gewezen dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet slechts voor de Raad gebracht kunnen worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Het is niet betwist dat verzoeker op 10 december 2014, in functie van zijn vriendin, een nieuwe aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indiende en dat hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie dat geldig is tot 10 juni 2015. Het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd derhalve impliciet doch zeker opgeheven. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Verzoeker weerlegt deze vaststelling niet. Hij toont dan ook niet aan dat hij een belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 april 2012.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“De bestreden beslissing beroept zich op artikel 40ter Vreemdelingenwet en stelt dat niet wordt aangetoond dat de Belgische partner van verzoeker over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt, zoals vereist in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

EERSTE ONDERDEEL

Artikel 40ter Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“(…)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.
(...)”

De wettekst houdt in dat voldaan is aan de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wanneer de Belg in functie van wie de aanvraag gebeurt, beschikt over bestaansmiddelen van minimaal 120% van de bedragen vermeld in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Aldus gelezen, is het beschikken over 120% van dit bedrag voldoende om te kunnen worden beschouwd als beschikker van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Wanneer de betrokkene niet beschikt over dit bedrag, maar over bestaansmiddelen die lager zijn, betekent dit niet automatisch dat er niet kan voldaan worden aan de vereisten van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing daarentegen gaat ervan uit dat wanneer de inkomsten lager liggen dan dit bedrag er sowieso niet kan voldaan worden aan deze vereiste, minstens niet aan de vereiste van toereikendheid van de inkomsten.

“Verder legt betrokkene een werkloosheidsuitkering voor van zijn Belgische partner. Sinds 15.06.2011 ontvangt de Belgische partner een dagbedrag van €40,32, wat overeenkomt met een gemiddelde van €1048,32 per maand. Hieruit blijkt dat de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

De bestreden beslissing gaat hiermee verder dan wat de wettekst stelt en schendt hiermee artikel 40ter Vreemdelingenwet.

TWEEDE ONDERDEEL

Om te kunnen beoordelen of bestaansmiddelen toereikend zijn, dient te worden nagegaan wat de behoeften zijn.

Er kan immers geen oordeel worden gegeven over de toereikendheid als de behoeften niet gekend zijn. Het is slechts wanneer er een onevenwicht bestaat tussen de behoeften en de bestaansmiddelen, dat er sprake is van ontoereikendheid.

Het blijkt nergens uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris de behoeften heeft onderzocht of een behoeftenanalyse heeft laten uitvoeren. Hierdoor werd er minstens onzorgvuldig gehandeld.

Om tot het oordeel te kunnen komen dat niet voldaan was aan de vereiste van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, had de bestreden beslissing dienen te beoordelen welke behoeften er bestaan, en of de inkomsten die de Belgische partner van verzoeker geniet, toereikend zijn om hieraan te voldoen. Slechts na dit onderzoek en indien hieruit een onevenwicht tussen de behoeften en inkomsten zou blijken, had de gemachtigde van de staatssecretaris tot de conclusie kunnen komen dat de inkomsten van de Belgische partner van verzoeker niet toereikend waren.

Waar nergens uit blijkt dat dit onderzoek gebeurd is en deze analyse is gemaakt, heeft de bestreden beslissing artikel 40ter Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken bleek dat mevrouw [H.], partner van verzoeker, sinds 15 juni 2011 van de mutualiteit een uitkering ontvangt wegens arbeidsongeschiktheid (de bestreden beslissing spreekt ten onrechte over een werkloosheidsvergoeding).

Het maandelijks bedrag dat zij als arbeidsongeschiktheidsuitkering van de mutualiteit ontvangt, bedraagt € 1.048,32. Deze inkomsten alleen al voldoen aan de barema's gesteld in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het geïndexeerde bedrag voor categorie 3, een persoon die samenwoont met een gezin te zijnen laste, is thans op maandbasis € 1.047,48. (zie

Omzendbrief van 1 februari 2012 met betrekking tot de aanpassing van de bedragen die tot de federale wetgeving met betrekking tot het maatschappelijk welzijn behoren, BS 23 februari 2012 - stuk 10)

Aangezien alleen al dit bedrag voldoet aan het leefloon voor een gezin, kan niet zonder meer, zonder een behoeftenanalyse, geoordeeld worden dat de inkomsten ontoereikend waren. Ze zijn immers hoger dan het bestaansminimum.

Over deze inkomsten - de € 1.048,32 die verzoekers partner als arbeidsongeschiktheidsuitkering maandelijks ontvangt - stelt de bestreden beslissing niet dat deze niet stabiel of niet regelmatig zouden zijn. De bestreden beslissing beweert met betrekking tot deze inkomsten enkel dat ze niet toereikend zouden zijn. Zoals hoger is aangetoond, is dit standpunt niet gefundeerd door een behoeftenanalyse en is de beslissing aldus niet afdoende gemotiveerd.

Bovendien beschikte het gezin over andere inkomsten. De Belgische partner van verzoeker heeft gedurende enkele maanden in dienstverband gewerkt en had een inkomen uit arbeid. Verzoeker zelf heeft via interim-tewerkstelling voor verschillende werkgevers gewerkt.

DERDE ONDERDEEL

De bestreden beslissing doet aan fragmentatie. Zij beoordeelt de inkomstensituatie niet in zijn geheel, maar beoordeelt of de onderscheidene inkomsten elk apart voldoen aan de vereisten van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

De inkomenssituatie van mevrouw [H.], Belgische partner van verzoeker, voor het jaar 2011 was de volgende:

- netto-inkomen uit arbeid (tewerkstelling in een vervangingscontract bij VZW Werkplaatsen WEB) : € 3.586,55 (stuk 3)*
- werkloosheidsvergoeding : € 2.403,85 (stuk 4)*
- mutualiteitsuitkering (nettobedrag): € 7.528,90 (stuk 5)*

TOTAAL:€ 13.519,30

Volgens de Omzendbrief van 1 februari 2012 met betrekking tot de aanpassing van de bedragen die tot de federale wetgeving met betrekking tot het maatschappelijk welzijn behoren, bedraagt het leefloon voor een persoon die samenwoont met een gezin ten laste, op jaarbasis € 12.569,74. (zie stuk 10)

Bovendien heeft verzoeker zelf via interim-tewerkstelling voor verschillende werkgevers gewerkt. Dit heeft het volgende netto-inkomen opgeleverd:

- Adecco : € 252,87 (stuk 6)*
- Synergie : € 491,53 (stuk 7)*
- Flextra : € 1.137,16 (stuk 8)*

TOTAAL:€ 1.881,56

Aldus wordt voor het jaar 2011 een gezinsinkomen van € 15.400,86 bereikt. 120% van het bedrag van € 12.569,74 is € 15.083,69. Het gezinsinkomen over het ganse jaar 2011 bedraagt aldus meer dan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Artikel 40ter spreekt weliswaar over de bestaansmiddelen van de Belgische partner, maar gelet op de bovenstaande gegevens, waarvan de overheid op de hoogte was door de voorgelegde stukken, is het kennelijk onredelijk om de inkomsten van de Belgische partner van verzoeker als ontoereikend te bestempelen.

Indien de bestreden beslissing een globale afweging had gemaakt, had zij niet in redelijkheid tot de conclusie kunnen komen dat niet voldaan werd aan de vereisten van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

Opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, dienen de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig te zijn en de beslissing effectief rechtens te kunnen dragen en verantwoorden. De ingeroepen motieven

moeten in feite en in rechte aanwezig zijn, pertinent zijn en de beslissing kunnen verantwoorden. Dit is, zoals hierboven aangetoond, niet geval.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht werden geschonden.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Verzoeker beroept zich in zijn eerste middel op een schending van:

- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;*
- de motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoeker meent dat voormelde rechtsregels zijn geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een foutieve toepassing zou gemaakt hebben van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert aan dat nergens uit de bestreden beslissing zou blijken dat de gemachtigde de behoeften van verzoeker en zijn partner heeft onderzocht. Bovendien zou in de bestreden beslissing aan "fragmentatie" gedaan worden, met name zou de inkomstensituatie van verzoekers partner niet in zijn geheel zijn beoordeeld.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd.

[...]

Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding er in de bestreden beslissing is van uit gegaan dat sowieso niet voldaan is aan de vereiste van toereikende bestaansmiddelen, indien het bedrag lager ligt dan 120% van het recht op maatschappelijke integratie. Verzoeker meent dat de gemachtigde dit bedrag in casu onterecht als absolute ondergrens zou hebben gehanteerd.

De verwerende partij laat gelden dat uit de overwegingen van de gemachtigde geenszins blijkt dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker werd geweigerd, louter omwille van het feit dat het inkomen van verzoekers partner minder bedraagt dan 120% van het leefloon.

Het loutere feit dat verzoeker meent dat zijn partner wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt, kan uiteraard niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting in zijn eerste middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen, door te oordelen dat de werkloosheidsuitkering van verzoekers partner ontoereikend is. De gemachtigde oordeelde geheel terecht dat de bewezen bestaansmiddelen van de partner van verzoeker niet toereikend zijn.

Terwijl door de gemachtigde wel degelijk ook onderzoek werd gevoerd naar eventuele andere inkomsten waaruit zou blijken dat verzoeker en zijn partner in hun eigen behoeften zouden kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

Zo werd ook de tewerkstelling van verzoekers partner bij vzw Sociale werkplaatsen WEB onderzocht, doch dienaangaande heeft de gemachtigde terecht vastgesteld dat dit een tijdelijke tewerkstelling betrof, waardoor geenszins voldaan is aan de vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Gelet op het feit dat verzoekers partner niet heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, overeenkomstig artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vervolgens de inkomsten van verzoeker zelf onderzocht.

Dienaangaande werd door de gemachtigde evenwel terecht vastgesteld dat door verzoeker enkel bewijzen werden voorgelegd van uitzendarbeid, terwijl de inkomsten uit interim-arbeid per definitie tijdelijk zijn en er derhalve geen sprake kan zijn van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie terecht geoordeeld dat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker niet in het bezit kan worden gesteld van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dat hem bevel dient te worden gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoekers beschouwingen kunnen aan deze terechte vaststellingen geen afbreuk doen.

Er kan niet worden ingezien welke bijkomende analyse de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie nog kan maken, na te hebben vastgesteld dat het inkomen van verzoekers partner uit tijdelijke tewerkstelling niet stabiel en regelmatig is en de werkloosheidsuitkering niet toereikend is gezien deze nauwelijks meer bedraagt dan het recht op maatschappelijke integratie.

Verzoeker verduidelijkt ook niet welke analyse nog gemaakt had moeten worden.

“Zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift wordt de gezinshereniging niet automatisch geweigerd wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon. Zo wordt ook onderzocht of de Belg en zijn gezin nog over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

In casu blijkt zeer duidelijk uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk onderzocht werd of er nog andere inkomsten waren waaruit zou blijken dat de verzoeker en zijn echtgenote in hun eisen behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de feitelijke gegevens die voorliggen op het ogenblik van het nemen van de beslissing en op dat ogenblik lagen enkel bewijzen van inkomsten uit interim-arbeid voor. Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in tegenstelling tot [wat] verzoeker voorhoudt een behoefteanalyse heeft gemaakt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op dit punt niet aangetoond.” (R.v.V. nr. 78.968 van 11 april 2012)

In zoverre verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing onterecht de voorgelegde bestaansmiddelen zou fragmenteren, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker kennelijk uit het oog verliest dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na gedegen onderzoek werd vastgesteld dat enkel de werkloosheidsuitkering van verzoekers partner stabiel en regelmatig is, doch ontoereikend om te vermijden dat verzoeker ten laste zou vallen van de Belgische overheid.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde ook de inkomsten uit tijdelijke tewerkstelling diende in rekening te nemen bij de beoordeling of voldaan is aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de beslissing genomen werd op basis van een correcte voorstelling van de feiten waardoor verwerende partij geen onzorgvuldig gedrag verweten kan worden en evenmin een schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

4.3. De Raad merkt op dat artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen door een in artikel 40bis, § 1, eerste lid, 2° van dezelfde wet bedoeld familielid het bewijs dient te leveren dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verweerder houdt voor dat uit de door verzoeker bij zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie gevoegde stukken niet blijkt dat zijn Belgische partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker stukken aanbracht die aantonen dat zijn Belgische partner vanaf juni 2011 maandelijks 1048,32 euro ontvangt van haar ziekenfonds. Het betreft hier primaire arbeidsongeschiktheidsuitkeringen. Verweerders standpunt dat het werkloosheidsuitkeringen betreft is duidelijk gebaseerd op een incorrecte beoordeling van de voorgelegde overtuigingsstukken. Verweerder stelt daarnaast dat deze bedragen *“niet voldoende toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie”*. De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat verzoeker op correcte gronden stelt dat het bestaansminimum op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen 1047,78 euro bedroeg voor samenwonende partners en verweerder dus verkeerdelijk stelt dat het aangetoonde inkomen niet hoger zou liggen dan het in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bedoelde bedrag.

Verzoeker toonde aan dat zijn Belgische partner reeds verscheidene maanden een stabiel inkomen had dat hoger ligt dan het in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bedoelde bedrag en er waren geen aanwijzingen dat zijn partner deze uitkeringen in de toekomst niet zou kunnen krijgen. Hierbij moet worden geduïd dat een primaire arbeidsongeschiktheidsuitkering gedurende één jaar kan worden verkregen en dat indien de betrokken werknemer na deze periode nog steeds niet arbeidsgeschikt is hij via zijn ziekenfonds een invaliditeitsuitkering kan genieten. Verweerder stelt in de beslissing tot weigering van verblijf de stabiliteit van de uitkeringen die K.J.M.H. ontvangt ook niet in vraag, maar oordeelde enkel dat deze niet toereikend zijn.

Zo verweerder van oordeel was dat het loutere feit uit de voorgelegde stukken blijkt dat K.J.M.H. een inkomen heeft dat lager ligt dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie vragen deed rijzen omtrent het toereikend karakter van haar inkomen – wat in casu moeilijk te verantwoorden valt aangezien blijkt dat zij een inkomen had dat haar niet toeliet om een leefloon te krijgen – dan kwam het hem toe, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een behoeftanalyse te maken. De wetgever heeft door deze wetsbepaling in de Vreemdelingenwet in te voeren verweerder er immers willen toe aanzetten *“om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige

garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. Er blijkt echter niet dat verweerder een dergelijke behoefteanalyse heeft doorgevoerd.

Daarnaast moet worden gesteld dat verweerders standpunt dat verzoekers partner voor de maand juni 2011 geen stabiel inkomen aantoonde geen afbreuk doet aan zijn eigen vaststelling dat deze vrouw sedert 15 juni 2011 wel een vast inkomen had.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de beslissing tot weigering van verblijf niet het gevolg is van een correcte feitenvinding en een deugdelijk onderzoek van de voorgelegde stukken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van het tweede middel, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 tot afgifte van een bevel om het rondgebied te verlaten wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK